

Mexico-City, 2. května 1968

Vážený pane profesore,

s vděčností jsem už před několika týdny četl Vaši odpověď na svůj dopis. Podle Vaší rady jsem napsal kolegům z Prahy, kteří t.č. působí v USA, abych získal informace o pracovních podmínkách pro lékaře ve svém oboru. Dozvěděl jsem se, že nutná předběžná zkouška, která se skládá na většině velvyslanectví USA v cizině, není těžká. Ovšem, hlavní otázkou je povinný internship, který podle zákonů jednotlivých států trvá 1-3 roky. V té době je finanční situace člověka s rodinou velmi slabá. Na rozdíl na př. proti Švédsku, nebo západnímu Německu, kde uznávají ihned i naše specializační diplomy. Mezitím, co jsem korespondoval o těchto záležitostech, zlepšila se postatně moje situace v Mexiku. Navázal jsem styk s Národní mexickou autonomní univerzitou a několikaletá praxe na ústavu Klinické a experimentální chirurgie v Praze byla pro zdejší lékařskou fakultu zajímavá. Tak se stalo, že pracuji nyní na oddělení experimentální chirurgie lékařské fakulty UNAM jako profesor titular za 600 US\$ měsíčně. Po zaplacení daní, životní pojistky a nemocenského pojištění celé rodiny z toho je 500 US\$ měsíčně, ale za to se již dá v Mexiku docela slušně žít. Pro mne je velmi příznivé, že mohu pokračovat ve výzkumné práci, kterou jsem dělal doma, za dobrých podmínek a s předpokladem, že už poměrně brzo budu mít určité výsledky. Soukromě, mimo fakultu, zatím operovat nemohu, povolení je zde vždy otázka řady měsíců, tak využívám všeho svého času, který mi zbývá mimo pedagogický úvazek, k výzkumné práci. To je dobré pro UNAM i pro mne. Naše nálada se podstatně zlepšila. Přesto nikdy nezapomenu, že jste mi podal pomocnou ruku v době, kdy se nám naše situace zdála skoro bezvýchodná a vždy Vám budu za to vděčen.

Z domova nemáme potěšující zprávy. Především ekonomického charakteru: zdražování činží, textilu, automobilů, jízdného a jiných životních potřeb. Příznivé je, že se stále dosud <sup>může</sup> bez nebezpečí otevřeně mezi lidmi i na schůzích mluvit, psát o všem v dopisech do zahraničí. Národ se nepodařilo rozdělit v názoru na věc a nikdo s ním nic nesvede žádnými praktikami. Tedy zcela jiná situace, než byla po roce 1948. Rovněž cestování do ciziny na návštěvy k příbuzným a známým je stále dosud neomezeno, podle dopisů přátel z posledních 14ti dnů. V mexických novinách jsem četl, že na konci května se má jednat

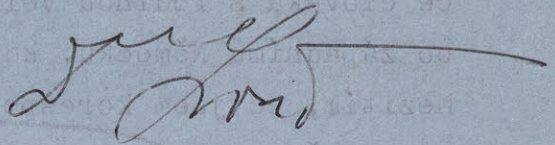
o odchodu ruských okupačních jednotek z naší země. To je jistě potěšující zpráva. Ovšem jasná situace tam není. Myslím, že je pro ni charakteristický výrok z jednoho dopisu z domova, který charakterizuje náladu a naděje lidí: nahoru - dolů, jako na houpačce! Ale nikdy na kolena!

Omlouvám se, že píšu strojem. Není to zdvořilé, ale nutné. Můj rukopis přesně odpovídá tomu, co se vždy říkalo o doktorském písmu. Obtěžuje každého, kdo ho má luštit.

Věřím, pane profesore, že budu mít možnost se s Vámi setkat, abych Vám mohl osobně poděkovat.

Váš,

vděčný



Adr.:

Prof. Doctor Jan Loriš

Loma Hermosa

Edif. 15 B, apto. 203

Mexico D.F., zona 10

Mexico